

Cartea lui Daniel - Numărul douăzeci și doi

Dezvăluirea dezbaterei profetice: Metodologia Ploii Târzii și a Crizei Finale

Jeff Pippenger

2023-12-17

Metodologia consacrată de Dumnezeu este identificată în mod specific în Isaia, capitolele douăzeci și opt și douăzeci și nouă, unde metodologia este reprezentată ca „rând după rând”. La 11 septembrie 2001, îngerul puternic din Apocalipsa, capitolul optsprezece, a coborât și, făcând aceasta, a repetat coborârea pe care o făcuse la 11 august 1840. În ambele cazuri, după coborârea lui, Babilonul a fost identificat ca fiind căzut, și s-a făcut un apel — și curând se va face din nou — ca aceia care sunt încă în comuniune cu ea să iasă. În ambele cazuri, evenimentul care a împlinit predicția a avut un impact mondial, căci, așa cum solia primului înger a fost dusă la „fiecare stație misionară din lume” în 1840, întreaga lume a fost afectată și a înțeles evenimentul din 11 septembrie 2001. Profeția care a fost împlinită la 11 august 1840 a fost o profecie care identifica impunerea unei stăviliri asupra Islamului celui de-al doilea vai, iar imediat după 11 septembrie 2001 a fost impusă o stăvilire asupra Islamului celui de-al treilea Vai.

11 august 1840 reprezintă întărirea mesajului care a fost desigilat la timpul sfârșitului în 1798, iar 11 septembrie 2001 reprezintă întărirea mesajului care a fost desigilat la timpul sfârșitului în 1989. Regula principală a mișcării primului înger a fost confirmată la 11 august 1840, și anume principiul zi pentru un an. Regula principală a mișcării celui de-al treilea înger a fost confirmată la 11 septembrie 2001. Această regulă constă în faptul că adevărul se stabilește prin așezarea "rând după rând", demonstrând că sfârșitul este ilustrat de început și că istoria se repetă. Evenimentul profetic din 11 septembrie 2001 nu este stabilit doar prin cuvintele directe ale Sorei White, ci, și mai semnificativ, prin faptul că evenimentele au mers în paralel, în mod perfect, cu același jalon din istoria milerită. Ceea ce s-a recunoscut prin evenimentul din 11 august 1840 nu a fost atât împlinirea profeției, cât temeinicia metodologiei adoptate de Miller și de asociații săi.

„Evenimentul a împlinit întocmai predicția. Când s-a făcut cunoscut, mulțimi au fost convinse de justetea principiilor de interpretare profetică adoptate de Miller și de asociații săi, și mișcării advente i s-a dat un avânt minunat. Oameni de învățătură și de poziție s-au unit cu Miller, atât prin predicare, cât și prin publicarea opiniilor sale, iar din 1840 până în 1844 lucrarea s-a extins rapid.” Marea Controversă, 335.

La 11 septembrie 2001, când ploaia târzie a început să fie măsurată, „dezbaterea” a fost și este încă privitoare la metodologia adevărată sau falsă. Profețiile mișcării millerite sunt prezentate pe ambele tablouri din 1843 și 1850, pe care Sora White le confirmă ca fiind concepute de Domnul și, de asemenea, ca o împlinire a capitolului doi din Habacuc. Mesajul millerit, care a fost produs prin „principiile interpretării profetice adoptate de Miller și de asociații lui, și” care, ulterior, a produs „avântul minunat” ce a împuternicit mesajul Strigăturii de la miezul nopții, fusese reprezentat pe cele două tablouri sacre. Profețiile reprezentate pe acele două tablouri sacre au fost identificate și stabilite prin regulile profetice ale lui Miller. Tablourile au fost o împlinire a poruncii din Habacuc

de a reprezenta vizual profețiile care fuseseră stabilite prin metodologia lui Miller pe „table”, în plural. Habacuc, capitolul doi, identifică și este direct legat de „dezbaterea” din Isaia, capitolul douăzeci și șapte.

Voi sta la locul meu de strajă, mă voi așeza pe turn și voi veghea să văd ce îmi va spune și ce voi răspunde când voi fi muștrat. Habacuc 2:1.

Cuvântul „reproved” din verset înseamnă „a fi contrazis”. Habacuc, reprezentând deopotrivă străjerii mișcării primului înger și ai mișcării celui de-al treilea înger, avea să fie contrazis și dorea să înțeleagă ce trebuia să răspundă când avea să înceapă dezbaterea. Răspunsul în istoria primului înger a fost elaborarea celor două hărți sacre, iar răspunsul în istoria mișcării celui de-al treilea înger a fost elaborarea seriei profetice intitulată „Cele două tăblițe ale lui Habacuc”. Hărțile și seria au fost întemeiate pe metodologia reprezentată în fiecare dintre acele istorii. În Habacuc, metodologia reprezintă ceea ce folosesc străjerii pentru a stabili mesajul și, de asemenea, identifică problema care este „dezbatută”, ceea ce, la rândul său, produce două clase de închinători.

Voi sta la straja mea, mă voi așeza pe turn și voi veghea să văd ce îmi va spune și ce voi răspunde când voi fi muștrat. Și Domnul mi-a răspuns și a zis: Scrie vedenia și fă-o deslușită pe tăblițe, ca să alerge cel ce o va citi. Căci vedenia este încă pentru un timp hotărât; dar la sfârșit va vorbi și nu va minți: chiar dacă zăbovește, așteapt-o; pentru că negreșit va veni, nu va întârzia. Iată, sufletul lui, care se îngâmă, nu este drept în el; dar cel drept va trăi prin credința lui. Habacuc 2:1-4.

O clasă este îndreptățită prin credință, iar cealaltă își înalță sufletul, așa cum sunt ilustrate de Fariseul și Vameșul. Fariseii se încredeau într-o metodologie întemeiată pe obiceiuri și tradiții, iar Fariseul reprezenta, de asemenea, un sistem religios care își menținea controlul asupra turmei prin implementarea unui sistem ierarhic, guvernat de cei ce se declarau a fi poporul ales al lui Dumnezeu și apărătorii adevărului, dar care, în cele din urmă, au participat la răstignirea Adevărului. „Dezbaterea” profetică din Isaia, capitolul douăzeci și șapte, are ca obiect metodologia biblică adevărată și cea falsă. Antagoniștii din „dezbatere” sunt, pe de o parte, cei ce urmează metodologia lui Ilie pentru acel timp, iar pe de altă parte, sistemul îndelung consacrat al experților teologici, tipificat de Sinedriul din vremea lui Hristos.

Capitolul douăzeci și șapte arată că „dezbaterea” începe atunci când El „oprește”, adică atunci când Dumnezeu își „oprește vântul Său aspru”, în „ziua vântului de la răsărit.” „Cu măsură, când va da lăstari, vei dezbate cu ea; El își oprește vântul Său aspru în ziua vântului de la răsărit. Prin aceasta, deci, nelegiuirea lui Iacov va fi ispășită.” Cuvântul „purged” înseamnă „ispășit” și reprezintă ștergerea păcatului în judecata de cercetare. Metodologia asupra căreia se poartă dezbaterea reprezintă testul care trebuie trecut, dacă păcatele poporului lui Dumnezeu urmează să fie șterse. Metodologia lui Ilie, ca test, este reprezentată în istoria lui Hristos, în care am fost preveniți dinainte că, în acel timp, cei care au respins mesajul lui Ioan Botezătorul (pe care Hristos l-a identificat drept Ilie) nu puteau beneficia de învățăturile lui Isus.

Solia ploii târzii este prezentată ca fiind învățăturile lui Isus, căci El este Cuvântul, iar mai mult decât atât, ploaia târzie este reprezentată drept «înviorarea», care este definită drept «prezența

Domnului».

Pocăți-vă, așadar, și întoarceți-vă, pentru ca să vi se șteargă păcatele, când vor veni de la fața Domnului vremurile de înviore; și El va trimite pe Iisus Hristos, care v-a fost propovăduit mai înainte. Faptele Apostolilor 3:19, 20.

Sora White identifică faptul că îngerul care a coborât în Apocalipsa, capitolul zece, la 11 august 1840, „nu era nimeni altul decât Isus Hristos.” Prin urmare, îngerul care a coborât la 11 septembrie 2001 ar fi „nimeni altul decât Isus Hristos.” Coborârea Lui, în oricare dintre aceste istorii, indică începutul „dezbaterii” profetice asupra metodologiei adevărate sau false, căci aceasta este reprezentată de cartea din mâna Sa, pe care poporului lui Dumnezeu i s-a poruncit s-o mănânce. Pe când Se afla în Galileea, Isus i-a învățat pe ucenici că trebuie să-I mănânce trupul și să-I bea sângele, căci acolo a afirmat că El este pâinea pogorâtă din cer. Acolo a pierdut mai mulți ucenici decât în orice alt moment al lucrării Sale, iar cei care au plecat nu s-au mai întors niciodată. Cei care au plecat au făcut-o pentru că au ales să-I analizeze învățăturile prin metodologia falsă a interpretării literale a cuvintelor Sale, în loc să le aplice în sensul spiritual corect. „Dezbaterea” din Isaia douăzeci și șapte este un jalon profetic care are mai mulți martori ce atestă că ea reprezintă un sistem consacrat, asumat, de analiză biblică, aflat în confruntare cu metodologia reprezentată de mesagerul Ilie.

Aceasta marchează un punct specific în procesul în care vechiul legământ și poporul ales al lui Dumnezeu sunt lăsați treptat în urmă și începutul relației de legământ cu cei „care odinioară nu erau poporul lui Dumnezeu”. „Dezbaterea”, mai important, reprezintă începutul perioadei de timp care se încheie cu legea duminicală ce urmează să vină în curând. Alfa și Omega reprezintă întotdeauna sfârșitul împreună cu începutul și, procedând astfel, chiar „dezbaterea” devine un simbol al unuia dintre păcatele părinților noștri, care trebuie recunoscut și mărturisit, pentru a împlini rugăciunea din Leviticul douăzeci și șase.

Rugăciunea lui Daniel din capitolul nouă reprezintă rugăciunea care trebuie adusă la încheierea celor trei zile și jumătate din Apocalipsa, capitolul unsprezece. Acea perioadă de timp este reprezentată în Isaia, capitolul douăzeci și șapte, ca perioada în care „cetatea întărită va fi pustiită, iar locuința va fi părăsită și lăsată ca un pustiu: acolo va paște vițelul și acolo se va culca și va consuma ramurile ei. Când ramurile ei se vor usca, vor fi rupte: femeile vin și le dau foc: căci este un popor fără pricepere; de aceea, Cel ce i-a făcut nu Se va îndura de ei, iar Cel ce i-a întocmit nu le va arăta nicio favoare.”

Celor doi martori nu li se arată „nicio favoare”, căci au rostit o prezicere falsă care a inaugurat perioada de „pustie” de trei zile și jumătate. Ei au devenit apoi un „popor fără pricepere”, deși mai înainte fuseseră „cetatea întărită”. Acea cetate a devenit apoi „pustiită” și o „locuință” care a fost „părăsită”. A devenit oase moarte, uscate, zăcând pe ulița cetății Sodomei și a Egiptului. Când morții sunt apoi chemați să se ridice, ei sunt puși la încercare prin păcatele părinților lor, ceea ce include „dezbaterea” de la începutul perioadei care începe cu împuternicirea primei solii și se încheie cu sosirea celei de-a treia solii. Dezbaterea vizează acceptarea sau respingerea metodologiei reprezentate de Ilie din istoria lor. În 1863, părinții Adventismului au respins solia

„de șapte ori” a lui Moise, care fusese prezentată de Ilie.

Începând din iulie 2023, ramurile uscate din Isaia capitolul douăzeci și șapte trebuie să hotărască dacă vor repeta păcatele bisericii din Galileea și istoria anului 1863, precum și istoria zilei de 11 septembrie 2001. A respinge metodologia reprezentată de Habacuc capitolul doi și de Isaia capitolul douăzeci și șapte, precum și de Ilie, Ioan Botezătorul și William Miller, înseamnă a repeta păcatele părinților noștri, în loc să beneficiem de pildele sfinte care au fost consemnate pentru cei asupra cărora au venit sfârșiturile pământului.

Acum, toate aceste lucruri li s-au întâmplat ca pilde și au fost scrise spre avertizarea noastră, asupra cărora au venit sfârșiturile veacurilor. De aceea, cine crede că stă în picioare să ia seama să nu cadă. Nu v-a ajuns nicio ispită care să nu fie omenească; dar Dumnezeu este credincios și nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre, ci, împreună cu ispita, va pregăti și calea de scăpare, ca s-o puteți răbda. De aceea, preaiubiții mei, fugiți de idolatrie. Vă vorbesc ca unor oameni înțelepți; judecați voi înșivă ceea ce spun. 1 Corinteni 10:11-15.

Metodologia sacră stabilește mesajul Strigătului de la Miezul Noptii, care este mesajul ploii târzii. Acel mesaj, când este asimilat în chip duhovnicesc, produce o experiență corespunzătoare la fel de sigur cum regimul cu leguminoase al lui Daniel și al celor trei tineri a produs un chip mai frumos și mai gras. Însă, în Habacuc, capitolul doi, piatra de poticnire pentru cei care resping oferta îndreptării prin credință este mândria, care îi împiedică să meargă înainte spre cunoașterea Domnului. Dacă există vreodată un timp când poporul lui Dumnezeu nu poate amâna lucrarea de a accepta metodologia adevărată și de a mânca mesajul din mâna îngerului, acela este acum!

Nu trebuie să așteptăm ploaia târzie. Ea vine peste toți cei care vor recunoaște și își vor însuși roua și ploile harului care cad asupra noastră. Când adunăm frânturile de lumină, când prețuim îndurările neclintite ale lui Dumnezeu, care Se bucură când ne încredem în El, atunci fiecare făgăduință va fi împlinită. 'Căci, după cum pământul își scoate odrasla și, așa cum o grădină face să răsară semănăturile din ea, tot așa Domnul Dumnezeu va face să răsară dreptatea și lauda înaintea tuturor neamurilor.' Isaia 61:11. Întregul pământ va fi umplut de slava lui Dumnezeu. Comentariul biblic al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, volumul 7, 984.

Cuvântul profetic al lui Dumnezeu a identificat faptul că, atunci când marile clădiri ale orașului New York au fost doborâte, îngerul din Apocalipsa, capitolul optsprezece, avea să coboare și „Apocalipsa, capitolul optsprezece, versetele unu până la trei, avea să se îplinească”. Isaia, capitolul douăzeci și șapte, identifică acel timp ca „ziua vântului de răsărit”, și este timpul când „vântul aspru” este stăvilat. „Cu măsură, când dă în lăstari, vei purta judecată cu el: el își stăvilește vântul său aspru în ziua vântului de răsărit.” Sora White identifică tocmai același timp.

În acel timp, pe când lucrarea mântuirii se încheie, va veni strâmtorare pe pământ, iar neamurile se vor mânia, dar vor fi ținute în frâu, ca să nu împiedice lucrarea celui de-al treilea înger. În acel timp, „ploaia târzie”, sau învierea de la fața Domnului, va veni, pentru a da putere glasului cel tare al celui de-al treilea înger și pentru a-i pregăti pe sfinți să poată sta în picioare în perioada când cele șapte plăgi de pe urmă vor fi vărsate. Scrieri timpurii, 85.

Puterea care mânie neamurile a sosit odată cu începutul căderii ploii târzii. Dar îndată ce acea putere a mâniat neamurile, a fost ținută în frâu, căci Isaia a consemnat că el „își oprește vântul aspru”. Vântul aspru este vântul de la răsărit, iar acel vânt este ținut în frâu când ploaia târzie începe să picure și lucrarea mântuirii se apropie de încheiere. Lucrarea de încheiere a mântuirii este timpul pecetluirii. „Rând după rând”, vântul aspru, sau vântul de la răsărit, care este ținut în frâu în timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii, se identifică cu cele patru vânturi din Apocalipsa capitolul șapte.

Și după aceste lucruri am văzut patru îngeri stând la cele patru colțuri ale pământului, ținând cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vântul nici pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac. Și am văzut un alt înger ridicându-se de la răsărit, având pecetea Dumnezeului celui viu; și a strigat cu glas mare către cei patru îngeri, cărora li se dăduse să vatăme pământul și marea, zicând: Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până când vom fi pecetluit pe robii Dumnezeului nostru în frunțile lor. Apocalipsa 7:1-3.

Pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii a fost tipificată prin intrarea triumfală a lui Hristos în Ierusalim. Acolo, Hristos, pentru singura dată în viața Sa, a călărit pe un măgar (un simbol al Islamului), iar Lazăr a condus procesiunea în Ierusalim. Sora White îl identifică pe Lazăr drept simbolul pecetii în acea istorie.

Întârziind să vină la Lazăr, Hristos a avut un scop plin de îndurare față de cei care nu-L primiseră. A zăbovit, pentru ca, prin învierea lui Lazăr din morți, să dea poporului Său încăpățânat și necredincios o altă dovadă că El era într-adevăr „învierea și viața”. Se îndura cu greu să renunțe la orice nădejde cu privire la popor, oile sărmene, rătăcitoare ale casei lui Israel. Inima I se frângea din pricina nepocăinței lor. În îndurarea Sa a hotărât să le dea încă o dovadă că El era Restauratorul, Cel care singur putea aduce la lumină viața și nemurirea. Aceasta avea să fie o dovadă pe care preoții n-o puteau răstălmăci. Acesta a fost motivul întârzierii Sale de a merge la Betania. Această minune încununătoare, învierea lui Lazăr, avea să pună pecetea lui Dumnezeu asupra lucrării Sale și asupra pretenției Sale la divinitate. Dorința veacurilor, 528, 529.

Timpul de zăbovire care a început la 18 iulie 2020 este reprezentat de zăbovirea lui Hristos înainte ca El să-l învie pe Lazăr. Timpul de zăbovire din Apocalipsa, capitolul unsprezece, se încheie la finalul celor trei zile și jumătate. În acele zile, cei doi martori zăceau morți pe stradă. Și, după cum Lazăr urma să fie înviat după o perioadă de zăbovire, tot astfel urmau să fie înviați și cei doi martori ai lui Ioan. Odată înviați, ei conduc procesiunea în Ierusalim, reprezentând „pecetea lui Dumnezeu” și „miracolul încununător” care mărturisește despre divinitatea lui Hristos. Învierea marchează încheierea pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii, care are loc câtă vreme cele patru vânturi, vântul de răsărit, vântul aspru, sosit la 11 septembrie 2001, sunt ținute în frâu.

În ceasul legii duminicale, acele vânturi sunt slobozite pentru a aduce judecată retributivă asupra fiarei de pe pământ din Apocalipsa treisprezece. Ele chiar acum se strecoară printre degetele acelor patru îngeri care le țin în frâu pe durata perioadei de pecetluire. Una dintre cele mai profunde referințe din Spiritul Profeției privitoare la ziua vântului de răsărit se găsește în Mărturii, volumul al nouălea. În acel volum, textul inspirat începe la pagina unsprezece, astfel că el debutează

simbolic la „nine-eleven”. Titlul capitolului este „Criza finală”, dar el este, de asemenea, primul capitol al unei secțiuni intitulată „Pentru venirea Regelui”.

Nu există nicio dovadă că secțiunea și titlul capitolului au fost manipulate în mod intenționat de către editorii care au alcătuit volumul, totuși venirea Împăratului este lesne recunoscută drept venirea Mirelui, care, în pilda celor zece fecioare, are loc odată cu criza de la miezul nopții, produsă în fecioare de prezența sau lipsa untdelemnului în vasele lor. Criza de la miezul nopții care sosește acum este, așa cum indică titlul, ultima criză pentru cele zece fecioare. În acea criză se arată dacă au untdelemnul sau nu. Untdelemnul nu este pur și simplu Duhul Sfânt; este definit în mod precis ca Duhul Sfânt, și de asemenea ca mesajul corect, precum și ca caracterul corect.

Metodologia corectă stabilește mesajul corect al Strigării de la miezul nopții, iar acel mesaj, primit și urmat, formează caracterul corect. Acel caracter, în criza finală, este caracterul care primește pecetea lui Dumnezeu. Procesul pecetuirii poporului lui Dumnezeu a început odată cu sosirea zilei vântului de răsărit, la 11 septembrie 2001. Mesajul acelui timp trebuia apoi să fie mâncat. A mânca sau a nu mânca este reprezentat de „dezbateră” lui Isaia și, de asemenea, de întrebarea lui Habacuc cu privire la ce răspuns ar trebui să dea străjerii în dispută. Timpul de zăbovire din Matei douăzeci și cinci și din Habacuc se încheie cu reprezentarea a două clase de închinători. Timpul de zăbovire, reprezentat prin trei zile și jumătate în Apocalipsa, capitolul unsprezece, este aproape încheiat.

Acel timp de zăbovire este de asemenea reprezentat la începutul capitolului din volumul al nouălea, printr-un pasaj din Epistola către Evrei, unde Pavel parafrizează versetul patru din capitolul doi al lui Habacuc. Referința lui Pavel situează Habacuc, capitolul doi, în mișcarea celui de-al treilea înger, căci în acea istorie Hristos S-a mutat în Sfânta Sfintelor, și în acea istorie a fost descoperită lumina slujirii Sale de Mare-Preot, iar în Epistola către Evrei Pavel prezintă cea mai clară revelație a slujirii de Mare-Preot a lui Hristos în Cuvântul lui Dumnezeu.

În cadrul mișcării primului înger, capitolul doi din Habacuc nu recunoștea încă trecerea lui Hristos în Sfânta Sfintelor, fiindcă aceasta nu a avut loc decât la încheierea proclamării Strigăturii de la Miezul Nopții. Timpul zăbovirii la care face referire Pavel este timpul zăbovirii din Habacuc și Matei, dar este timpul zăbovirii care avea să înceapă la 18 iulie 2020. Ultimul verset al capitolului doi din Habacuc reprezintă încheierea Strigăturii de la Miezul Nopții în istoria milerită și sosirea celui de-al treilea înger:

Dar Domnul este în templul Său cel sfânt: tot pământul să tacă înaintea Lui. Habacuc 2:20.

Mărturii, volumul al nouălea, pune accentul, începând de la pagina unsprezece (nouă-unsprezece), pe pilda celor zece fecioare, pe timpul zăbovirii și conexiunea sa cu Habacuc și Matei, precum și pe criza finală și pe 11 septembrie 2001, când a apărut dezbateră profetică.

Secțiunea 1 — Pentru venirea Regelui

„Încă puțină vreme, și Cel ce are să vină va veni și nu va zăbovi.” Evrei 10:37.

Criza finală

Trăim în vremea sfârșitului. Semnele timpului, care se împlinesc cu repeziciune, declară că venirea lui Hristos este foarte aproape. Zilele în care trăim sunt solemne și importante. Duhul lui Dumnezeu este retras treptat, dar în mod sigur, de pe pământ. Plăgi și judecăți cad deja asupra disprețuitorilor harului lui Dumnezeu. Calamitățile pe uscat și pe mare, starea instabilă a societății, alarmele de război, sunt prevestitoare. Ele prevestesc apropierea unor evenimente de cea mai mare amploare.

Agențiile răului își unesc forțele și se consolidează. Ele se întăresc pentru ultima mare criză. Curând vor avea loc mari schimbări în lumea noastră, iar mișcările finale vor fi rapide.

Starea lucrurilor în lume arată că vremuri tulburi sunt chiar asupra noastră. Ziarele cotidiene sunt pline de indicii ale unui conflict teribil în viitorul apropiat. Jafurile îndrăznețe sunt frecvente. Grevile sunt obișnuite. Furturile și crimele se săvârșesc pretutindeni. Oameni posedați de demoni iau viețile bărbaților, femeilor și copilașilor. Oamenii au ajuns seduși de viciu, iar orice fel de rău stăpânește.

Vrăjmașul a izbutit să pervertească dreptatea și să umple inimile oamenilor cu dorința de câștig egoist.

„Dreptatea stă departe; căci adevărul a căzut pe uliță, iar neprihănirea nu poate să pătrundă.” Isaia 59:14. În marile orașe sunt mulțimi care trăiesc în sărăcie și mizerie, aproape lipsite de hrană, adăpost și îmbrăcăminte; pe când în aceleași orașe sunt unii care au mai mult decât ar putea dori inima, care trăiesc în lux, cheltuindu-și banii pe case bogat mobilate, pe podoabe personale sau, și mai rău, pe satisfacerea poftelor trupești, pe băuturi alcoolice, tutun și alte lucruri care distrug puterile creierului, dezechilibrează mintea și degradează sufletul. Strigătele omenirii flămânde se înalță înaintea lui Dumnezeu, în timp ce, prin toate formele de aspirare și extorcare, oamenii își grămădesc averi colosale.

Cu o ocazie, aflându-mă în orașul New York, mi s-a cerut, în timpul nopții, să privesc clădiri înălțându-se etaj după etaj spre cer. Aceste clădiri erau garantate ca fiind rezistente la foc și erau ridicate spre a-i glorifica pe proprietarii și pe constructorii lor. Tot mai sus și încă mai sus se înălțau aceste clădiri, iar în ele se foloseau cele mai costisitoare materiale. Cei cărora le aparțineau aceste clădiri nu se întrebau: «Cum Îl putem noi cel mai bine glorifica pe Dumnezeu?» Domnul nu Se afla în gândurile lor.

M-am gândit: «O, de-ar putea cei care își investesc astfel mijloacele să-și vadă felul în care procedează așa cum îl vede Dumnezeu! Ei înalță, una după alta, clădiri mărețe, dar cât de nesăbuite sunt, în ochii Stăpânului universului, planurile și născocirile lor. Ei nu cercetează cu toate puterile inimii și ale minții cum ar putea să-L proslăvească pe Dumnezeu. Au pierdut din vedere aceasta, cea dintâi datorie a omului.»

Pe măsură ce aceste clădiri înalte se ridicau, proprietarii se bucurau cu trufie ambițioasă că dispuneau de bani pentru a-și satisface plăcerile proprii și a stârni invidia vecinilor lor. O mare parte din banii pe care astfel îi investeau fusese obținută prin exacțiune, prin stoarcerea celor săraci. Au uitat că în cer se ține evidența fiecărei tranzacții comerciale; fiecare învoială nedreaptă, fiecare act fraudulos, sunt consemnate acolo. Va veni vremea când, în fraudă și insolența lor, oamenii vor ajunge la un hotar pe care Domnul nu le va îngădui să-l treacă și vor

învăța că există o limită a îndelungii răbdări a lui Iehova.

„Următoarea scenă care a trecut înaintea mea a fost o alarmă de incendiu. Oamenii priveau la clădirile înalte, socotite a fi rezistente la foc, și spuneau: «Sunt întru totul sigure.» Dar aceste clădiri au fost mistuite ca și cum ar fi fost făcute din smoală. Mașinile de pompieri nu au putut face nimic pentru a stăvili nimicirea. Pompierii nu au fost în stare să le pună în funcțiune.”
Mărturii, volumul 9, 11–13.

„Dezbaterea” care a avut loc cu privire la metodologie la începutul perioadei reprezentate de capitolul unu din Daniel; și de asemenea reprezentată de capitolele unu până la trei din Daniel; și de asemenea reprezentată de istoria începută la 11 august 1840; și de asemenea reprezentată în istoria din Ioan capitolul șase, la criza din Galileea; și de asemenea reprezentată de istoria din 11 septembrie 2001 (până la 18 iulie 2020), se repetă acum, nu în cadrul Adventismului în ansamblu, ci printre oasele moarte, uscate, care sunt trezite din letargia lor de către o „voce” care strigă în pustie.

În articolul nostru următor vom trece la examinarea metodologiei, care este ploaia târzie, așa cum este ea reprezentată în capitolele douăzeci și opt și douăzeci și nouă ale cărții Isaia.

Și am auzit glasul Domnului, zicând: Pe cine să trimit și cine va merge pentru noi? Atunci am zis: Iată-mă; trimite-mă! El a zis: Du-te și spune acestui popor: Auzind veți auzi, dar nu veți înțelege; văzând veți vedea, dar nu veți pricepe. Împietrește inima acestui popor, îngreuiază-i urechile și astupă-i ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă și să fie vindecat. Atunci am zis: Doamne, până când? Iar El a răspuns: Până când cetățile vor fi pustiite, fără locuitor, și casele fără om, iar țara de tot pustiită, și Domnul va îndepărta pe oameni departe și în mijlocul țării va fi o mare părăsire. Dar totuși în ea va fi o zecime; ea se va întoarce și va fi mistuită, ca un terebint și ca un stejar, din care rămâne un butuc când își leapădă frunzele: tot astfel sămânța sfântă va fi butucul ei. Isaia 6:8-13.